

— Дай паритъ!

Две стъклени кжсченца прозвѣнтѣха въ ржцетѣ ми. Тръкнахъ ги о брадата си, както правятъ продавачитѣ при първа покупка, и съ благословия ги пуснахъ въ касата — голѣмия шиникъ. Пешо си гребна една шепа зелени сливи отъ кошницата и ги захрупа, като бонбончета, а азъ още по-силно се развикахъ:

— Хайде, господа, чудо стока имамъ!

— Давай! — обади се иззадъ кжщи Тошко, дотича и се лепна право за лозарското ножче.

— Стой, молимъ! Стой не пипай, че ще се осакатишъ! — бутнахъ ржката му встрани, грабнахъ разтвореното ножче и го щракнахъ силно. — Вижъ ли, какъ скача, какъ звѣнти... Това е чиста стомана, бе, това е огънь, това рѣже като бръсначъ... Гледай!

Отклонихъ го пакъ. То свѣтна. Свѣтнаха и очитѣ на Тошка.

— Давай го веднага! На, дай го! — притрепера той и ми занабутва въ ржцетѣ единъ пукнатъ филджанъ.

— Аа, само тая нѣма да мине! Петдесе лева, бае, петдесе. Чисто злато.

— Лелеее! — врътна глава Тошко, изгледа съ болка ножчето и сви пакъ задъ кжщи.

Загълчаха после момичетата.

— Охоо, булки! Заповѣдайте, заповѣдайте!... Ти, стрино Марио, какво? Солъ ли да ти дамъ? Едно кило, две, три или цѣла крупа?... А? Гледамъ очитѣ ти бѣгатъ по толумбата. Да ти дамъ газъ? Хубава газъ имаме, бистра като бензинъ, марка „Лъвъ“, те това е лъвъ, видишъ ли го... Ха! Да сипя ли сега една половница? Или цѣлата толумба ще вземешъ?

Праздната рѣждясала тенения изтрака въ ржцетѣ ми. Момичетата се спогледнаха и прихнаха въ единъ гласъ:

— Басми имашъ ли, басми? Басми ни дай!

— Така ми кажете, де. Чудо басми имамъ. Я ги вижте — шарени, писани, само за една-та хубостъ!... Отъ коя да рѣжа?

Момичетата заровиха пѣстритѣ кафтани, закискаха се, вдигна се шумъ като на пазаръ.

— А, свахо, отъ коя да вземемъ?... Ти, кумице, какво ще кажешъ?... А, кръстнице? Ха отъ тая, синкавата. Колко я давашъ метъра?

— Като на васъ, трийсе лева...

Разграбиха тѣ басмитѣ, напускаха изпотенитѣ пари въ касата и пакъ съ кискане си тръгнаха. Когато наближи плад-не, децата налетѣха на орлякъ,